

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. B.**
státní příslušností Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2018 č.j. KRPA-179570-17/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyly naplněny podmínky k postupu podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. že v jeho případě bylo namíste zvolit mírnější opatření, které by zajištění nahradilo. Žalobce podotkl, že se dne 14. 5. 2018 dostavil dobrovolně na Policii České republiky s žádostí o vyřešení svého pobytu; správní orgán nevzal v potaz polehčující okolnosti žalobcova jednání a jen se zabýval skutečností hrajícími v jeho neprospěch. Podle žalobce jeho dobrovolné dostavení se na policii dokazuje, že hodlá spolupracovat s orgány České republiky a má zájem svou pobytovou situaci řešit. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný dostatečně neodůvodnil nemožnost udělení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Když se žalovaný zabýval nemožností uložení mírnějších opatření, nevzal v potaz, že žalobce má adresu na území České republiky, na adrese Š.; tato skutečnost se v napadeném rozhodnutí neobjevuje, i když musela být žalovanému známa; rozhodnutí tedy dle žalobce trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce podotkl, že žalovaný uložil v zahájeném správním řízení žalobci pokutu, na níž figuruje výše zmiňovaná adresa pobytu; tato adresa tedy byla správnímu orgánu známa. Žalobce dle svého tvrzení splňuje i podmínky pro uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož z jeho předešlého jednání jasně vyplývá, že spolupracuje s orgány České republiky a dobrovolně se dostavil na policii; navíc do protokolu uvedl, že chce vycestovat a odjet domů za rodiči; v České republice nemá žádné zázemí kromě bytu, který si pronajímá; navíc si hned po zajištění požádal o dobrovolný návrat. Tyto skutečnosti jsou dle žalobce dostatečnou zárukou. Žalobce připomněl, že zajištění je výjimečné opatření a nemělo by být pravidlem; správní orgán by měl vždy hledat alternativy a mírnější opatření a řídit se principem přiměřenosti a povinnosti uložit mírnější opatření, pokud je to možné. Dále žalobce namítl, že délka jeho zajištění (90 dnů) je nepřiměřená, vylučující právo na pravidelný soudní přezkum, a tudíž nezákonná.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 5. 2018 se na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend dostavil žalobce k vyřešení svého pobytu na území České republiky. Žalobce byl následně zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Při podání vysvětlení dne 15. 5. 2018 žalobce žalovanému k jeho dotazům mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval roku 2012 a od té doby z ní nevycestoval. Je si vědom, že dne 24. 11. 2014 mu bylo uloženo správní vyhoštění na 1 rok, z České republiky však nevycestoval. Je si vědom, že dne 17. 3. 2016 mu bylo uloženo správní vyhoštění na 3 roky (nabylo právní moci dne 23. 3. 2016), avšak

z České republiky také nevycestoval a podal žádost o azyl. Je si vědom, že s ním bylo vedeno řízení o udělení azylu, které bylo dne 10. 1. 2018 ukončeno odmítnutím kasační stížnosti (nabytí právní moci dne 29. 1. 2018). Na otázku, zda si je vědom, že měl vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci ukončení řízení o udělení azylu, odpověděl, že nevycestoval, protože mu na Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky neřekli, že musí odjet. K dotazu, zda si je vědom toho, že měl vycestovat do dne 28. 2. 2018, odpověděl, že ne, ani advokát mu nic neřekl. Na otázku, zda si je vědom toho, že ode dne 1. 3. 2018 pobývá na území neoprávněně, čímž maří výkon správního rozhodnutí, uvedl: „Ano, jsem si toho vědom, a proto jsem včera přišel na policii.“ Žalobce dále k dotazům žalovaného uvedl, že platnost jeho cestovního dokladu skončila v roce 2013 a on ho zahodil, že si je vědom svého protiprávního jednání a možných důsledků z něj vyplývajících, že je svobodný, v zemi původu má rodiče a bratra, nyní nemá finanční prostředky pro pobyt a vycestování, svůj pobyt financuje prací na brigádách, přičemž pracovní povolení nemá, nemá hlášen pobyt a finanční prostředky na složení finanční záruky také nemá, nevlastní v České republice žádný majetek, na Ukrajině bydlí v domě s rodiči, jeho zdravotní stav je v pořádku, na území České republiky nemá nikoho, na území Ukrajiny byl naposledy v roce 2012. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 15. 5. 2018 č.j. KRPA-179570-17/ČJ-2018-000022, jímž rozhodl o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
9. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
10. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
11. Žalobce nepopřel, že ode dne 1. 3. 2018 pobýval na území České republiky neoprávněně. Žalobci přitom bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2014 č.j.

KRPA-449982-15/ČJ-2014-000022 uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce jednoho roku (v právní moci ode dne 24. 11. 2014) a rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17. 3. 2016 č.j. KRPS-58669-35/ČJ-2016-010025 mu bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce 3 let (nabylo právní moci dne 23. 3. 2016). Poté žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, načež Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky bylo vydáno rozhodnutí ze dne 31. 5. 2016 OAM-21/LE-LE05-LE05-2015, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 3. 2017 č.j. 1 Az 29/2016-28, přičemž kasační stížnost proti tomuto usnesení zdejšího soudu byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018 č.j. 3 Azs 89/2017-44 (nabylo právní moci dne 29. 1. 2018).

12. Jak vyplývá z žalobcova podání vysvětlení, žalobce přicestoval na území České republiky v roce 2012 a od té doby z jejího území nevystoupal. Žalobce tak nerespektoval rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z roku 2014 i rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z roku 2016 (sice podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, tato mu však nebyla udělena a žalobce z území České republiky nevystoupal ani ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018 č.j. 3 Azs 89/2017-44, jímž byla odmítnuta kasační stížnost proti usnesení zdejšího soudu ze dne 7. 3. 2017 č.j. 1 Az 29/2016-28). Žalobce se tedy od 1. 3. 2018 do 14. 5. 2018 opět zdržoval na území České republiky v rozporu se zákonem.
13. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:
*„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č.j. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č.j. 5 As 59/2011-64).
Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude*

vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

14. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“
15. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval žádné z obou vydaných rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a i po pravomocném ukončení azylového řízení (včetně řízení soudního) neoprávněně setrval na území České republiky. Žalobce nemá k České republice vazby, nemá zde rodinu ani jiné blízké osoby, neměl peníze na složení finanční záruky, předchozí nelegální pobyt na území České republiky byl vědomý. Z uvedených důvodů soud s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nebyly naplněny takové okolnosti, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
16. S ohledem na shora uvedené skutečnosti zdejší soud uvádí, že v úvahu nepřipadalo uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Se zřetelem na dosavadní

chování žalobce je totiž zřejmé, že by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jestliže se rozhodl nepřistoupit k uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Na tomto závěru nemění ničeho ani žalobcem odkazovaná skutečnost, že se dostavil k policejnímu orgánu dobrovolně a spolupracoval s ním. Dosavadní opakované a dlouhodobé protiprávní jednání žalobce je dle závěru soudu natolik závažné, že nemůže být zhojeno ani dobrovolným dostavením se žalobce k policejnímu orgánu a následnou spoluprací s ním. Jako nedůvodnou pak zdejší soud shledal i námitku žalobce o tom, že žalovanému muselo být známo, že žalobce má adresu na území České republiky (Š., P.). Jestliže žalovaný zcela správně dospěl k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, je zřejmé, že nelze uložit žádné z těchto zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) až c), a tudíž je irelevantní, zda žalovanému byla známa adresa, na které se žalobce zdržuje, či nikoliv. Z těchto důvodů zdejší soud ani neprovedl žalobcem navržený důkaz pokutovým blokem, z něhož mělo být zřejmé, že žalovanému musela být známa adresa, na které se měl žalobce zdržovat. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného odůvodnění závěru o neuložení žádného zvláštního opatření za účelem vycestování, zdejší soud uvádí, že žalovaný se touto otázkou zabýval dostatečně a uvedl řadu úvah, jež ho vedly k tomuto závěru; viz s. 4 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí.

17. Pokud jde o námitku žalobce týkající se nepřiměřené délky zajištění (90 dnů), žalovaný k tomu na s. 7 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje platným cestovním dokladem, čímž porušil uloženou povinnost dle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro stanovení cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. V první řadě pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti cizince, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s cizincem sepisována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, o místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením jeho totožnosti. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená.“*

18. Zdejší soud považuje shora uvedené odůvodnění zvolené délky žalobcova zajištění za dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Soud dodává, že mu je z vlastní činnosti známo, že v obdobných případech cizinců z třetích zemí (včetně Ukrajiny) zajištěných za účelem správního vyhoštění je v situaci, kdy je třeba obstarat náhradní cestovní doklady, obvykle přistupováno k zajištění v délce 90 dnů. Ze všech uvedených důvodů je i tato námitka nedůvodná.
19. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. června 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně